

Το περιοδικό antifa εκδίδεται κάθε δύο μήνες και ασχολείται με το ρατσισμό και το φασισμό στην Ελλάδα και διεθνώς.

Την αποκλειστική ευθύνη του περιοδικού την έχει η συντακτική του ομάδα (η οποία συμμετέχει ως τέτοια στις εκδόσεις antifa scripta).

Αυτό σημαίνει πως για ό,τι γράφεται ή παραλείπεται να γραφτεί αποκλειστικά υπεύθυνη είναι αυτή και μόνο αυτή.

Πέρα από την ανάλυση και την αντιπληροφόρηση το περιοδικό antifa υποστηρίζει ενεργά το αντιφασιστικό κίνημα. Έτσι η συντακτική του ομάδα συμμετέχει στην αντιφασιστική συνέλευση autonome antifa.

Αν με κάποιο τρόπο αυτά που διαβάζετε εδώ σας φαίνονται ενδιαφέροντα, η ηλεκτρονική μας διεύθυνση σας περιμένει:

www.autonomeantifa.gr
antifascripta@yahoo.com

Μάης 2025

Η ΜΕΓΑΛΗ ΣΚΑΚΙΕΡΑ ΚΙ Η ΜΙΚΡΗ

Το μακρινό πια 2015 η συνέλευση Autonome Antifa κυκλοφόρησε τη μπροσούρα *Η Στρατηγική της Ανατολικής Μεσογείου*. Απ' το εξώφυλλό της και μόνο καταλαβαίνει κανείς ότι επρόκειτο για ένα φιλόδοξο έντυπο.

Στις διακόσιες σελίδες του προσπαθήσαμε να παρουσιάσουμε τον τρόπο με τον οποίο τα αφεντικά κι οι πολιτικοί τους εκπρόσωποι αντιλαμβάνονται τον πλανήτη και τον διακρατικό ανταγωνισμό που εξελίσσεται επάνω του. Παρακολουθήσαμε στενά αυτές τις αντιλήψεις από τη γέννησή τους πριν ενάμιση αιώνα έως και τις μέρες μας. Κι έπειτα εστιάζαμε στο ελληνικό κράτος και στον τρόπο με τον οποίο επί διακόσια χρόνια ρίχνεται και ξαναρίχνεται σ' αυτό το παιχνίδι πλανητικής κλίμακας με ολοένα και πιο μεγαλεπήβολες, δηλαδή ολοένα και πιο δολοφονικές, φιλοδοξίες.

Ένα, όμως, απ' τα πολύ σημαντικά που επίσης έκανε αυτή η μπροσούρα, ήταν ότι κατέληγε να προτείνει έναν τρόπο να αντιλαμβανόμαστε τη σημασία της ενασχόλησης με τέτοια –για πολλούς πληκτικά και αδιάφορα– ζητήματα. Για του λόγου το αληθές, δείτε μερικές απ' τις τελευταίες λέξεις της έκδοσης, που έγιναν και οπισθόφυλλό της:

Αυτό είναι και το σημαντικότερο απ' όσα μας χρειάζονται. Η εκ νέου ανακάλυψη του ελληνικού κράτους ως εχθρικού σχηματισμού. Αυτή η ανα-

κάλυψη δεν αρκεί να είναι συναισθηματική ή συνθηματολογική. Πρέπει να είναι πρώτα και κύρια ιστορική, η εκ νέου ανακάλυψη της ιστορίας του ελληνικού κράτους και της ιστορίας των εχθρών του, με τις νίκες και τις ήττες του. Πρέπει να είναι πολιτική, η οργάνωση της εχθρότητας με τρόπους που να φέρνουν πρόσκομμα στις κρατικές πολιτικές που εξελίσσονται σήμερα. Πρέπει τελικά να είναι ταξική, η συνειδητοποίηση ότι ο μόνος που έχει να χάσει από το ξεδίπλωμα των ελληνικών πολιτικών εξωτερικού είναι η εργατική τάξη.

Τι είχαμε να προτείνουμε, λοιπόν, πριν από μια δεκαετία; Από τη μία, έναν τρόπο να αντιλαμβανόμαστε το ελληνικό κράτος: ως έναν ανεξάρτητο μηχανισμό του οποίου οι επεκτατικές διαθέσεις έχουν ιστορικό βάθος και αδιάρρηκτη συνέχεια μέχρι τις μέρες μας. Κι από την άλλη έναν τρόπο να αντιλαμβανόμαστε το ίδιο το διακρατικό πλάκωμα: ως μια υπόθεση που πρώτα και κύρια παίζεται στο εσωτερικό των κρατών με αμειλικτους ταξικούς όρους κι έπειτα στη «μεγάλη σκακιέρα».

Έκτοτε οι αντιλήψεις αυτές καθοδήγησαν σε μεγάλο βαθμό τις ενέργειές μας: από τα συνθήματα στους τοίχους και τ' αυτοκόλλητα ως τις αφίσες, τις εκδηλώσεις και τις διαδηλώσεις μας, η επιρροή είναι προφανής:

ANTI FA SPEAKING

Η συστηματική ενασχόληση μας με τα διεθνή, μάλιστα, οδήγησε στο να μας πιστώνεται κάποιου είδους «εμμονή με τη γεωπολιτική». Η άποψη ότι η εποχή μας είναι εποχή παγκοσμίου πολέμου ο οποίος θα γίνεται ολοένα και πιο καθολικός λοιδορήθηκε ως κάποιου είδους «αποτυχημένη μαύρη προφητεία».

Κι όμως, νομίζουμε ότι φαίνεται κι απ' το καταληκτικό απόσπασμα της παλιάς μας μπροσούρας, ο στόχος αυτών των αντιλήψεων δεν ήταν ποτέ να προβλέψουν. Δεν επιχειρούσαμε να δώσουμε απαντήσεις σε ερωτήματα όπως «ποια θα είναι τα στρατόπεδα στην επόμενη μεγάλη σύγκρουση;» ή «σε ποιο μέρος του κόσμου θα δοκιμαστεί περισσότερο η κυριαρχία των ΗΠΑ;». Μπορεί προκειμένου να υποστηρίξουμε τη λογική μας να χρειάστηκε να καταδυθούμε στις θεωρίες των αφεντικών και να σκαλίσουμε σε βάθος την πραγματική φύση των διακρατικών συγκρούσεων, όμως αυτή η λογική, στον πυρήνα της, υπήρξε πάντα σχετικά απλή: η παγκόσμια σύγκρουση έχει φουντώσει εδώ και δεκαετίες και θα συνεχίσει να φουντώνει με ραγδαίους ρυθμούς· κάθε κράτος συμμετέχει για λογαριασμό του και με γνώμονα το εθνικό του συμφέρον· κάθε κράτος προκειμένου να συμμετέχει θα ισοπεδώσει όσο το δυνατόν πιο απόλυτα την εργατική του τάξη· το ελληνικό κράτος είναι κατεξοχήν ένα τέτοιο κράτος.

Άρα; Άρα να οργανωθούμε! Να κάνουμε φύλλο και φτερό την ελληνική προπα-

γάνδα, να καταδείξουμε τον πατριωτισμό ως τον δρόμο προς την κόλαση, να ρίξουμε φως στη διάχυτη καχυποψία κι απέχθεια προς τις νέες μεγάλες ιδέες, να φέρουμε στην επιφάνεια τις καθημερινές, χειροπιαστές επιπτώσεις που επιφέρει η παγκόσμια σύρραξη κι η συμμετοχή του κράτους μας σε αυτήν. Τέτοιιοι ήταν οι σκοποί μας τα τελευταία δέκα χρόνια, όχι οι γεωπολιτικές προγνώσεις.

Και κοιτάξτε να δείτε! Δέκα χρόνια μετά, οι λέξεις «παγκόσμιος πόλεμος» έχουν γίνει καραμέλα, πρώτα στα δελτία των ειδήσεων και έπειτα ως και σ' εκείνους τους αντιεξουσιαστές που μέχρι πρότινος τις απέφευγαν όπως ο διάβολος το λιβάνι. Εκείνη η «μαύρη προφητεία» δεν φαίνεται πλέον και τόσο αποτυχημένη, έτσι;

Φυσικά, όπως το 'χουμε κιόλας τονίσει, το θέμα δεν ήταν να πέφτουν μέσα οι προβλέψεις μας. Το θέμα είναι, όμως, ότι δέκα χρόνια τώρα οικοδομούσαμε δυνατότητες προκειμένου στιγμές σαν και τις τωρινές να μην μας πιάνουν με τα βρακιά κατεβασμένα αλλά αντιθέτως να μπορούμε να τις κατανοήσουμε έγκαιρα και, πολύ πιο σημαντικά, καθώς ξεδιπλώνονται να βρίσκουμε τους λόγους και τους τρόπους να παραμένουμε οργανωμένοι ενάντια στο ελληνικό κράτος. Αυτή η «εμμονή με τη γεωπολιτική» τελικά ήταν ο δρόμος να σώσουμε τα μυαλά μας!

Αλλά έχουμε πολύ δρόμο ακόμα. Και θέλαμε να πούμε κάτι που μας φαίνεται σημαντικό γι' αυτούς τους καιρούς που έρχονται. Τώρα που η ενασχόληση με τα διεθνή έχει κάπως απενοχοποιηθεί, ο ρόλος του γεωπολιτικού αναλυτή θα φανεί θελκτικός σε διάφορους. Ε, κατά τη γνώμη μας, αν ήταν μια φορά σημαντικό πριν μια δεκαετία ν' αποφεύγουμε τη μελλοντολογία και τις εμβριθείς γεωστρατηγικές αναλύσεις, τώρα είναι πολύ περισσότερο.

Κι έχουμε και μια πρόταση προς αυτήν την κατεύθυνση. Οι επόμενες εξελίξεις στη μεγάλη σκακιέρα μπορεί να είναι απρόβλεπτες, αλλά, ένα πράγμα σίγουρα δεν είναι: προκειμένου το ελληνικό κράτος να συμμετέχει σε αυτές, ο ταξικός πόλεμος θα βαρέσει κόκ-

κινο. Οι επιπτώσεις αυτής της συμμετοχής θα γίνουνται ολοένα και πιο αμείλικτες, ολοένα και πιο προφανείς. Ανάμεσα σε αυτά που μας έχει διδάξει η «εμμονή με τη γεωπολιτική» είναι και η δυνατότητα να συνδέουμε τον παγκόσμιο διακρατικό ανταγωνισμό με τους μπάτσους στην πλατεία. Αυτές οι συνδέσεις είναι που μας χρειάζονται σήμερα όσο ποτέ. Η συνείδηση ότι τα μπλόκα στους δρόμους, τα άπιαστα ενοίκια και το σούπερ-μάρκετ-θσαυροφυλάκιο είναι κομμάτι της ίδιας διαδικασίας με την αντιτουρκική ρητορική και τον κρατικό προστατευτισμό είναι μια συνείδηση βαθιά αντιπατριωτική άρα απόλυτα ζωτική. Η τελευταία μας προσπάθεια σ' αυτήν την κατεύθυνση, ας πούμε, είναι τούτη εδώ η προκήρυξη, για την οποία θα διαβάσετε περισσότερα και στις επόμενες σελίδες:

Οπότε; Οπότε οι πολεμικοί μας καιροί ήδη ξεδιπλώνουν τη βία τους μπροστά στα μάτια μας. Η κατανόηση της παγκόσμιας σύγκρουσης είναι απαραίτητη κι απαιτεί μπόλικη και σταθερή συλλογική εργασία. Το αποτέλεσμα της δεν θα είναι εξυπνάδες σχετικά με το αν η Κίνα θα καταλάβει την Ταϊβάν και πότε. Το αποτέλεσμα της θα είναι να μπορούμε να εξηγήσουμε γιατί η οργάνωση ενάντια στο ελληνικό κράτος και τον πατριωτισμό του είναι η μοναδική επιλογή για την εργατική τάξη που βρίσκεται με την πλάτη στον τοίχο. Δύσκολο, ε; Ε, ναι, σιγά μην ήταν εύκολο να είσαι αντικρατιστής στους καιρούς του πολέμου.